

ἔκαμε περιποιητικώτατον. Διάβολε!... κύρ... κύρ... πῶς ὀνομάζεσαι;

— Λαουριέρος, ἀπήντησεν ὁ ξενოდόχος προσκλίνας.

— Καὶ λοιπόν, κύρ Λαουριέρε, νομίζεις ὅτι ἡ χεὶρ μου δὲν εἶναι τόσον βαρεῖα ὅσον καὶ ἡ τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Γκιζης, ἡ ὁποία ἔχει τὸ προνόμιον νὰ σὲ καθιστᾷ πόσῳ περιποιητικόν;

— "Ὁχι, κύριε κόμη' ἀλλ' εἶναι ὀλιγωτερονμικρὰ ἀπὸ τὴν τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Γκιζης, ἀπήντησεν ὁ Λαουριέρος. "Ἀλλως τε, προσέθετο, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ Μέγας αὐτὸς Ἑρρίκος εἶναι τὸ εἶδωλον ἡμῶν τῶν Παρισινῶν.

— Ποῖος Ἑρρίκος; ἠρώτησεν ὁ Δελαμύλ.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἓνας καὶ μόνος ὑπάρχει, ἀπήντησεν ὁ ξενოდόχος.

— Ἀπατάσθε, φίλε μου, ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλος ἀκόμη περὶ τοῦ ὁποίου σὰς εἰδοποιῶ νὰ μὴ εἰπῇτέ τι κακόν. Καὶ οὗτος εἶναι ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας, ἀφίνω δὲ κατὰ μέρος τὸν Ἑρρίκον τοῦ Κονδέ, ὅστις ἐπίσης ἔχει τὴν ἀξίαν του.

— Αὐτοὺς δὲν τοὺς γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ ξενოდόχος.

— Ναί· ἀλλ' ἐγὼ τοὺς γνωρίζω, εἶπεν ὁ Δελαμύλ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἦλθον διὰ νὰ ἀνταμώσω τὸν Ἑρρίκον τῆς Ναβάρρας, σὰς εἰδοποιῶ νὰ μὴ εἰπῇτε κακόν τι περὶ αὐτοῦ ἐνώπιόν μου.

[Ἐπειτα συνέλπει.]

Σ.

#### ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Κ Ω Μ Ω Ι Δ Ι Α Σ

[Διήγημα Alphonse Karr. Μετάφρ. Ἀγγέλ. Βλάχου].

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου φύλλου)

— "Ἀχ, κύριε, τῷ ἔλεγε, τί καλός, τί χαριτωμένος νέος αὐτός ὁ κ. Ἑρνέστος! Πῶς ἐργάζεται ἀδιακόπως διὰ σὰς, καὶ πῶς σὰς ἀγαπᾷ! πῶς ἀνησυχεῖ διὰ τὴν παραμικροτέραν σὰς ἀδιαθεσίαν! "Ἀν πλαγιασθετε ὀλίγον κουρασμένος ἢ κακοδιαθετος, ἔρχεται πρῶτ' πρῶτ', πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ, νὰ μ' ἐρωτήσῃ πῶς ἐπεράσατε. Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, ὅταν σὰς ἦλθε ἐκεῖνο τὸ ἀσθμα, ἤθελε καὶ καλὰ ν' ἀγρυπνήσῃ μαζὺ μου. Νὰ τὸν ἀκούσατε ὅταν ὁμιλῇ διὰ σὰς, διὰ τὴν καλωσύνην σὰς, τὴν γλυκύτητά σας...

Καὶ ἄλλοτε πάλιν:

— Ἀλήθεια, αὐθέντη, ὁ κύριος Ἑρνέστος εἶνε τόσον πεπαιδευμένος, ὅσον σὰς ἔγραφε ὁ κύριος Γισάρ;

— Πολὺν περισσότερον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Χαμέλ· καὶ ὅχι μόνον εἶνε πολὺ πεπαιδευμένος, ἀλλ' ἔχει καὶ φιλολογικὴν καλλισθησίαν μεγάλην.

— Περιέργον πρᾶγμα!

— Διατί σοῦ φαίνεται περιέργον, Ἀναστασία;

— Αὐτὰ τὰ ἴδια μοῦ ἔλεγε χθὲς διὰ σὰς.

— Μπᾶ!

— Μάλιστα ὁ κύριος Χαμέλ, μοῦ ἔλεγεν ἔχει τόσον ὀρθὴν κρίσιν, καὶ τόσον αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ὥστε ἡ ἀνάγνωσίς μου καταντᾷ ὠφέλιμος δι' ἐμέ, κ' ἐγὼ μάλ-

λον ἔπρεπε νὰ τὸν πληρώνω δι' ὅσα μοῦ μανθάνει.

— Τότε ἐκτὸς τῶν ἄλλων του προτερημάτων εἶνε καὶ μετρίοφων.

— Καὶ τί εὐγενὲς ποῦ εἶνε μὲ ὅλους! Οἱ γονεῖς του πρέπει νὰ ἦνε πολὺ ὑπερήφανοι ὅτι ἔχουν τοιοῦτον υἱόν.

— Δὲν ἔχει γονεῖς.

— Ἀχ, τί δυστυχία! ὁ καὶ μὲνός ὁ νέος! Καὶ νὰ συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι εἶνε τόσοι κακορροϊζικοὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γονεῖς λαμπρούς.

— Πάλιν διὰ τὸν ἀνεψιόν μου τὰ λέγεις αὐτά, Ἀναστασία!

— Καὶ τί; ἄδικον ἔχω; εἶνε πρᾶγμα, ν' ἀφίγη τόσον καιρὸν λησμονημένον καὶ μόνον τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατρὸς του; "Ὡ νὰ ἦτο ὅσῃ τὸν κ. Ἑρνέστον, θὰ ἦμουν εὐτυχὴς νὰ τὸν ἐβλεπα πλησίον σας.

— Ἀλήθεια, Ἀναστασία, εἶνε λυπηρόν, εἰς τὴν ἡλικίαν μου νὰ μὴ ἔχω κανένα συγγενῇ πλησίον μου, καὶ πρὸ πάντων τὸν Ὀλιβιέρον, τὸν υἱὸν ἀδελφοῦ τὸν ὁποῖον ἠγάπων τόσον πολὺ, ὁ ὁποῖος μὲ ἠγάπα ἐπίσης, καὶ ἀπέθανεν ἔξαφνα ἐνῶ ἤμην συγχυσμένος.

Τὰ πραγματικὰ προτερήματα τοῦ νεαροῦ γραμματέως, ἀναδεικνυόμενα ἀδιακόπως τῇ φροντίδι τῆς Ἀναστασίας, κατέστησαν αὐτὸν ἐπὶ τέλους ἀνγκαῖον εἰς τὸν κύριον Χαμέλ. "Ὅτε δὲ ἡ οἰκονόμος παρετήρησεν εἰς ποῖον βαθμὸν εἶχε προχωρήσει ἡ στοργὴ ἐκείνη πρὸς τὸν Ἑρνέστον Ζιρώ, διενόηθη ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ προβῇ εἰς τὰ ἔσχατα.

Τοῦτο ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἑρνέστον, λέγουσα.

— Ἀνησυχῶ πολὺ πῶς θὰ παίξετε τὸ μέρος σας, τὸ πρᾶγμα εἶνε κάπως δύσκολον. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ μέρος τοῦ σχεδίου μας τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζετε ἀκόμη, ἀφήσετέ με νὰ ἐνεργήσω, καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς θὰ ὑπάγουν λαμπρά. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ δὲν φανῇτε ἀρκετὰ ζωηρὸς εἰς τὴν σκηνὴν τὴν ὁποίαν ἐτοιμάζω δι' ἀπόψε, καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ τύχη μας. Ἐνθυμεῖσθε καλὰ ὅλας τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας σὰς εἶπα, διὰ νὰ παίξετε φυσικὰ τὸ μέρος τοῦ Ὀλιβιέρου Χαμέλ;

— Ἐξάρετα· καὶ θὰ τὸ παίξω ἴσως καλλίτερον παρ' ὅτι φαντάζεσθε.

— Τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ, διότι ἂν αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἀποτύχῃ, ἔχθημεν καὶ οἱ δύο.

— Μείνατε ἥσυχη.

Καίτοι δὲ διεβεβαίουν αὐτὴν ὁ Ἑρνέστος ὅτι οὐδὲν εἶχε λησμονήσει, ἡ Ἀναστασία τῷ διηγήθη καὶ πάλιν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀλιβιέρου Χαμέλ, τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ θεῖου του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἡ ἐορτὴ τοῦ κ. Χαμέλ.

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἡ Ἀναστασία ἦλθεν ὡς συνήθως καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ τράπεζα εἶχε παρατεθῇ· μετέβη δὲ οὗτος εἰς τὸ ἐστιατόριον, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἑρνέστου Ζιρώ. Τὸ γεῦμα παρῆλθε κατὰ τὸ συνήθες· ἀλλὰ

κατὰ τὰ ἐπιδόρπια προσήχθησαν ἀνθοδέσμαις κολοσσιαῖαι καὶ ἐν ὠραϊκώτατον πλῆκύντιον.

Ἡ Ἀναστασία ἠσπάσθη τὸν κύριόν της, εὐχομένη τὰ βέλτιστα, ὁ δὲ Ἑρνέστος Ζιρώ ἀνέγνω ποιήμα, πλήρες ὑπαινιγμῶν τῆς ἰδίᾳς αὐτοῦ μονώσεως καὶ τῆς μονώσεως τοῦ κ. Χαμέλ.

— Ἐγὼ νομίζω, ὅτι εὖρον ἐδῶ πατέρα, ἔλεγε καταλήγων ὁ Ἑρνέστος, εἴθε καὶ σεῖς νὰ νομίζετε ἐνίοτε ὅτι εὐρήκατε υἱόν.

Ὁ Ἑρνέστος ἀνεγίνωσκε διὰ συγκεκινημένης φωνῆς, ὁ γέρον ἔκλαιεν..., ὅτε ἡ Ἀναστασία ἐφώνησεν αἶφνης:

— Δὲν ἠμπορῶ πλέον... θὰ ὁμιλήσω!

— Καὶ ποῖος σ' ἐμποδίζει, κόρη μου; εἶπεν ὁ κ. Χαμέλ.

— Κύριε Ἑρνέστε, εἶπεν ἐκείνη, τὰ γνωρίζω ὅλα... τὰ ἔμαθα κατὰ τύχην. Ἀλλὰ καὶ τίποτε νὰ μὴ ἐγνώριζα, ἡ συγγενήσίς σας αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ μ' ἔκαμνε νὰ τὰ μαντεύσω. Εἶνε περιττὸν νὰ μοῦ κάμετε νεύματα. — Κύριε Χαμέλ, ὁ νέος αὐτός σὰς περιποιεῖται πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ τὸν ἠγαπήσατε καὶ σεῖς μὲ τὰ σωστά σας. Αἶ, λοιπόν, μάθετε ὅτι εἵχατε πολὺ δίκαιον νὰ τὸν ἀγαπήσατε. Ὁ νέος αὐτός, τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε Ἑρνέστον Ζιρώ, εἶνε... ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ σας... ὁ ἀνεψιὸς σας Ὀλιβιέρος Χαμέλ. — Εἰπέτε, κύριε, ἂν τολμάτε, ὅτι δὲν εἴσθε ὁ Ὀλιβιέρος Χαμέλ. Ἐλᾶτε, φιλήσατε τὸν θεῖόν σας, ὁ ὁποῖος σὰς συγχωρεῖ τὴν ἀμέλειάν σας καὶ ἐλυπεῖτο πάντοτε ὅτι δὲν σὰς εἶχε πλησίον τού.

Ὁ κ. Χαμέλ ἔτρεμε.

— Ἀλήθεια; εἶπεν. Εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ πτωχοῦ ἀδελφοῦ μου; ὁ Ὀλιβιέρος εἶσαι;

— Ναί, κύριε, ναι, θεῖέ μου!

— Ἐλα λοιπόν εἰς τὰς ἀγκαλὰς μου. Ὁ Ἑρνέστος ἐβρίσθη εἰς τὰς ἀγκαλὰς τοῦ γέροντος, καὶ ἡ Ἀναστασία εἶδε τὸν νέον δακρύνοντα.

— Διάβολε, ... κλαίει! διενόηθη εἶνε δυνατότερος παρ' ὅσον ὑπέθετα.

Μετὰ ταῦτα ἐπῆλθον ἐξηγήσεις: πῶς ἕκαστος εἶχεν ἀπατηθῇ, πῶς ὁ ἀνεψιὸς εἶχε νομίσαι ὅτι ὁ θεῖός του ἦτο σκληρὸς καὶ ἐγωῖστής, ἡ ἀδίκως πάντοτε ὠργισμένος κατὰ τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του, ἐνῶ ὁ θεῖος τοῦναντίον ὑπέθετεν ὅτι ὁ ἀνεψιὸς του τὸν παρημέλει, ἡ ὅτι εἶχε κληρονομήσει τὴν δυσἀρέσκειν τοῦ πατρὸς του, μεθ' οὗ ἀπροσδόκητος θάνατος τὸν ἐμπόδισε νὰ συνδιαλλαγῇ, κλ. Ὁ Ἑρνέστος οὐδ' ἐν λάθος ἔκαμε, καὶ ἀπήντησεν ἀκριβῶς εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν τοῦ γέροντος, ὅστις, ἄλλως, ἦτο τόσον εὐτυχὴς καὶ συγκεκινημένος, ὥστε θὰ ἤρκειτο καὶ εἰς πολὺ ὀλιγωτέραν ἀκριβείαν.

Συνεφωνήθη δὲ ν' ἀνακητῇ ὁ Ἑρνέστος ἐν τῷ οἴκῳ τὸ ὄνομα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνεψιῦ, ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ διατηρήσῃ καὶ τὰ ἔργα τοῦ γραμματέως.

Ὅτε ὁ Ἑρνέστος ἀπεσύρθη εἰς τὸν θάλαμόν του, ἡ Ἀναστασία ἔμεινε παρὰ τῷ κ. Χαμέλ.

— Καὶ δὲν εἵχατε λοιπὸν ὑποπτεύσει τίποτε; ἠρώτησε.

— "Οχι, ἀλήθεια, Ἀναστασία, ἀπῆν-  
τησεν ἐκεῖνος· καὶ ὁμῶς ἔπρεπε νὰ τὸν  
ἐννοήσω ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα ποῦ ἔχει μὲ  
τὸν μακαρίτην ἀδελφόν μου.

— Πῶς; ἐνομιζάτε ὅτι δι' ἐκτὸν  
ἄθλια φράγκα, ποῦ δίδετε κατὰ μῆνα εἰς  
νέον τόσον διακεκριμένον, θὰ ἐδέχετο αὐ-  
τὸς νὰ ζήσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τὴν  
οἰκίαν σας, νὰ μὴ διασκεδάζῃ διόλου ἔξω; . .  
— κ' ἔπειτα δὲν ἐβλέπατε τί ἀγάπην σὰς  
εἶχε, καὶ πῶς σὰς ἐπεριποιεῖτο; Ἀχ! αὐ-  
θέντη, εἶνε πράγματα ποῦ δὲν ἀγοράζονται  
μὲ χρήματα, ὅσον πλούσιος καὶ ἂν ἦνε  
κανεῖς. Εἶνε ὅταν νὰ εἰπῇτε, ὅτι κ' ἐγὼ  
σὰς ὑπηρετῶ διὰ χρήματα.

— Ἀ! σύ, Ἀναστασία, εἶνε ἄλλο  
πράγμα.

— "Οχι, διόλου δὲν εἶνε ἄλλο πράγμα,  
διότι αὐτὸ ἴσια ἴσια μὲ ἔκαμε νὰ ὑπο-  
πεύσω τὸν κ. Ὀλιβιέρον, ὡς ποῦ ἀνεκά-  
λυψα ἓνα γράμμα μὲ τὴν διεύθυνσίν του—  
Ὀλιβιέρος Χαμέλ—κ' ἔπειτα ἓνα μαν-  
δῆλι μὲ τὰ ψηφία του, καὶ χίλια ἄλλα  
πράγματα.

— Ἀχ, κόρη μου, σήμερον πρὸ πάντων  
ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς τῆς ἀφιλοκερδεῖας σου,  
τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐξετίμησα.

— Μὴν ἀμφιδόλλεστε, ὅτι εἶνε πάντοτε  
ἡ ἰδία.

— Ἰδοὺ· ἔχω, βλέπεις, σήμερον ἐδῶ τὸν  
ἀνεψιόν μου· δὲν ἤμπορῶ, ἐννοεῖς, πλέον ν'  
ἀποκληρώσω τὸν υἱόν τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Καὶ πῶς λοιπόν, αὐθέντη, τὸν εἴ-  
χατε ἀποκληρώσει;

— Δὲν εἶδες τὴν διαθήκην, ποῦ σ'  
ἄφινα γενικὸν μου κληρονόμον;

— ὦ! ποτέ μου δὲν εἶχα εἰς τὸν νοῦν  
μου ὅτι ἡ διαθήκη αὐτὴ θὰ ἔμενε. Πρέπει  
νὰ τὴν σχίσετε τώρα.

— Ἀλλά, Ἀναστασία, δὲν ἐννοῶ ἐγὼ  
νὰ σοῦ φανῶ ἀχάριστος.

— Ἀν ἔχω τὴν δυστυχίαν, αὐθέντη,  
νὰ σὰς χάσω, μὲ φθάνουν ὀλίγα πράγ-  
ματα, νὰ ζήσω εἰς καμμίαν γωνίαν, ἡσυχὴ  
καὶ μόνη μου. Πέντ' ἔξ χιλιάδες φράγκα  
τὸν χρόνον μὲ ἀρκοῦν καὶ μοῦ περισσεύουν.

— Χρυσὸ κορίτσι!

Συνεφωνήθη ἐπομένως νὰ σχισθῇ ἡ δια-  
θήκη καὶ νὰ συνταχθῇ ἄλλη ἀποδίδουσα  
τὸ δίκαιον καὶ προσήκον εἰς τὸν Ἑρνέ-  
στον. Ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου αὐ-  
τοῦ ὅτε μὲν ἀνεδόλλετο, ἐπὶ διαφόροις  
προφάσεσιν, ὅτε δ' ἐλησμονεῖτο διὰ λόγους  
ποικίλους.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

## Ἡ ΟΜΟΓΑΛΑΚΤΟΣ ΑΔΕΛΦΗ

[Ἀγγέλια François Corré. Μετάφρ. Α. Π. Κουρτίδου].

Ἡ κυρία Βαγιγιά, μέλιναν ἐσθῆτα φο-  
ροῦσα ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ ὑαλοφράκτου γρα-  
φείου της, ἐν τῷ βᾶθει τοῦ καταστήματος,  
καὶ ἔγραφεν ἐν μεγάλῳ καταστήκῳ, ὅτε  
ὁ σύζυγός αὐτῆς ἐπανελθὼν ἐκ τῆς πρωῒ-  
νης τοῦ ἐκδρομῆς ἔστη εἰς τὴν φλιάν ὅπως  
ἐπιπλήξῃ τοὺς ὑπῆρέτας του βραδύνοντας  
νὰ ἐκφορτώσωσιν ἀμάξιόν τι τοῦ σιδηροδρό-  
μου, κομίσαν εἰς τὸν ἔγκριτον φαρμακέ-  
μπορον ἱκανὴν ποσότητα φαρμάκων.

— Ἐχω μίαν κακὴν εἰδήσιν νὰ σοῦ  
ἀναγγείλω, εἶπεν ἡ κυρία Βαγιγιά εἰς τὸν  
σύζυγόν της, ἅμα εἰσελθόντα εἰς τὸν ὑά-  
λινόν της κλωβόν. Ἡ κυρὰ Βαρνάβαινα  
ἀπέθανε.

— Ἡ παρκαμάν τοῦ Γεωργάκη μας...  
Ἀχ, ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα! . . . Καὶ  
τὸ κοριτσάκι της;

— Τὸ δυστυχισμένον πλάσμα! Μία συγ-  
γενὴς τῆς κυρὰ-Βαρνάβαινας μοῦ γράφει  
ὅτι εἶναι πτωχοὶ καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ  
τρέφουν τὸ παιδί δι' αὐτὸ θὰ τὸ στείλουν  
εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον. . . Τί σκληροὶ ἄν-  
θρωποι!

Ὁ φαρμακέμπορος ἔμεινε ἐπὶ στιγμὴν  
σιωπηλός, θωπεύων τὴν ξανθὴν καὶ δα-  
σεῖαν γενειάδα του· αἶφνης δέ, ἀτενῶς  
παρατηρήσας τὴν γυναῖκά του:

— Τί λέγεις, Κατίν, τὸ κοριτσάκι  
αὐτὸ ἦπαι τὸ ἴδιο γάλα μὲ τὸν Γεωρ-  
γάκη μας· τὸ παίρνομεν;

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐσυλλογιζόμουν; ἀπῆν-  
τησεν ἡ ἀγαθὴ σύζυγός του.

— Τί εὐχάριστος σύμπτωσις! ἐφώνα-  
ξεν ὁ Βαγιγιάς· ἀδιαφορῶν δὲ μὴ τὸν ἴδω-  
σιν οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὑπῆρέται τοῦ κατα-  
στήματος, ἔκυψε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ  
ἐφίλησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Εἰσαι  
χρυσὴ γυναῖκα, Κατίν, μοῦ· θὰ πάρωμε  
τὴν μικρούλα εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ τὴν  
ἀναθρέψωμε μὲ τὸν Γεωργάκη μας. . .  
Δὲν θὰ καταστραφούμε δὲ ἀπὸ τὰ ἔξωδα...  
Κ' ἔπειτα σήμερα ἔκαμα μιά λαμπρὰ δου-  
λειὰ μὲ ταῖς κνίκαις. Τὴν κυριακὴν πᾶμε  
καὶ παίρνομε τὸ κορίτσι, αἰ; Μ' αὐτὴν τὴν  
ἀφορμὴν ἀναπνέομεν καὶ ὀλίγον ἀέρα.

\*

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βαγιγιά ἦσαν τὸ  
σέμνωμα τῆς φαρμακεμπορίας. Ὁ γάμος  
των συνεχώνευσεν τὰ δύο ἐπὶ μακρόν χρό-  
νον ἀντίζηλα καταστήματα, τὸν Ἀργυ-  
ροῦν ἰδιωκόπανον μετὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ  
ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἦτο περίφημος διὰ  
τὰς ἱππεκακουάδας του, ὁ δὲ δεῦτερος διὰ  
τὰς καμφοράς του. Τὸ συνοικέσιον τῇ με-  
σολαβήσῃ δύο ἐφημερίων, ὧν ὁ μὲν ἤθελε  
ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν νέον Βαγιγιά, ὁ δὲ  
τὴν δεσποινίδα Σίμου, κληρονόμον τοῦ  
Ἀσκληπιοῦ, ἤχθη εἰς αἰσίον πέρας, καὶ  
ἡ ἱππεκακουάνα καὶ καμφορὰ συνεδέθησαν  
διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ γάμου δεσμῶν.

Ἐν τούτοις λύπη τις ἐνεφύλευε πρὸ  
πολλοῦ ἐν τῷ εὐτυχεῖ ἐκείνῳ οἴκῳ, νέφος  
τι ἐπεσκέαζε τὸν αἶθριον οὐρανόν των· διὰ-  
δοχος δὲν ἐγεννᾶτο καὶ μόλις μετὰ πέντε  
ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου των ἦλθεν εἰς τὸν κό-  
σμον ὁ υἱός των. Ἐννοεῖται μὲθ' ὁποίας  
χαρὰς ἐγένετο δεκτός. Τοῦ λοιποῦ ἦτο δυ-  
νατὸν ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ ἀργυροῦς ἰδιωκό-  
πανος νὰ ἐπιγραφῶσι αἱ πλήρεις μαγειρίας  
αὐταὶ λέξεις: «Βαγιγιάς καὶ υἱός»! Ἀλλ'  
ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔβριθον  
αἱ ἐργασίαι ἐν τῷ καταστήματι, ἡ δὲ πρου-  
σία τῆς κυρίας Βαγιγιά ἦτο ἀπαραιτήτος  
δὲν ἠδυνήθη νὰ γαλουχήσῃ ἡ ἰδία τὸ τέ-  
κνον της, δὲν ἠθέλησε δὲ οὔτε κατ' οἶκον  
νὰ προσλάβῃ τροφὸν φοβούμενη μὴ ὁ ἡμι-  
στα ὑγιεινὸς ἀήρ τῆς γωνίας ἐκείνης τῶν

Παρισίων βλάβῃ τὸ ἀρτιγέννητον, ἀλλ'  
ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τροφὸν ἐν προστασίῳ  
διαμένουσιν, ὅπου κατὰ Κυριακὴν μετέ-  
βαινε μετὰ τοῦ συζύγου της καὶ τὸ ἔβλε-  
πον. Ἡ κυρὰ—Βαρνάβαινα μετὰ δεκαοκτὼ  
μῆνας παρέδωκε τὸ παιδίον ὑγιέστατον  
εἰς τοὺς γονεῖς του.

Ὁ Βαγιγιάς λοιπόν καὶ ἡ σύζυγός του  
ἅμα μαθόντες τὸν θάνατον τῆς τροφῆς τοῦ  
τέκνου των, δὲν ἠνέχθησαν ὅπως τὸ κορά-  
σιον τὸ τραφὲν δι' οὐ γάλακτος καὶ ὁ  
υἱός των ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὸ δημόσιον  
ἔλεος, καὶ μετέβησαν νὰ παραλάβωσιν ἐκ  
τοῦ προστατείου τὴν μικρὰν Μαρίαν. Τὸ  
δυστυχὲς κοράσιον, ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ  
ἡμερῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν  
ἡ μήτηρ του ἀνεπαύετο ἐν τῷ νεκροτα-  
φείῳ εἶχε προσληφθῇ ὑπὸ τινος ἐξαδέλφου  
του καπῆλου, ὅστις καίτοι μὴ πενταετὲς  
εἰσέτι τὸ ἐπεφόρτιζε νὰ πλύνῃ τὰ ποτή-  
ρια του.

Εἰς τοὺς δύο συζύγους ἐφάνη θελαπι-  
κωτάτη ἡ γαλανόφθαλμος μικρὰ, ἥς οἱ  
χρυσοὶ βόστρυχοι διεξέφευγον τῆς προσ-  
τύχου πενήθιμου σκούριας της. Ὁ Γεωρ-  
γάκης, ὃν εἶχον συμπαράλαβει μετὰ τῆς  
τροφῆς του, ἐφίλησε τὴν ὁμογάλακτον ἀ-  
δελφὴν του, ὁ δὲ ἐξαδελφός, ὅστις αὐτὴν  
ἐκείνην τὴν πρωίαν εἶχε ῥαπίσει καὶ ἐπὶ  
τῶν δύο παρειῶν τὴν ὀρφνὴν, διότι  
δῆθεν δὲν ἐσάρωσε ὅσον ἔδει ἐπιμελῶς τὴν  
αἰθουσαν, συνεκινήθη ἐνώπιον τοῦ ἐκ Πα-  
ρισίων ἀνδρογύνου, ὥσει ἡ ἀνχωρήσις τῆς  
Μαρίας διεσπάρτατε τὴν καρδίαν του. Οἱ  
δύο σύζυγοι ἀφ' οὗ περιεπατήσαν μετὰ τῶν  
δύο μικρῶν καὶ τῆς παιδαγωγοῦ εἰς πράσι-  
νον ἐκεῖ λιβάδιον καὶ συνέλεξαν ἄνθη, καὶ  
προγεγυμνάσαν ὑπὸ τὴν σιαῖδα, καὶ ἔ-  
καμαν μικρὰν διὰ λέμβου ἐκδρομὴν εἰς  
τὸν ποταμὸν καθ' ἣν ὁ κύριος Βαγιγιάς  
ἐκωπηλάτει, ἡ δὲ κυρία Βαγιγιά ἔμελλε  
γνωστὸν ἄσμάτιον, οὐτινος τὸν ρυθμὸν  
παρηκολούθει διὰ τοῦ κωπῶν ἀνευ ἐπεν-  
δύτου ὁ σύζυγός της, ἐπέστρεψαν εἰς Παρι-  
σίους διὰ σιδηροδρομικῆς ἀμάξης πρῶ-  
της τάξεως, διότι ἠθέλησαν κατὰ πάντα  
λαμπρῶς νὰ πανηγυρίσωσι τὴν ἡμέραν ἐ-  
κείνην. Ἡ δὲ κυρία Βαγιγιά τὴν κεφα-  
λήν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ συζύγου της  
ἐρείδουσα καὶ βλέπουσα τὰ δύο παι-  
διά ἐξηντηγμένα ἐκ τοῦ κόπου, κοι-  
μώμενα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς παι-  
δαγωγοῦ, ἔλεγεν εὐτυχῆς πρὸς τὸν σύζυ-  
γόν της:

— Νὰ σοῦ πῶ, Ἀνδρέα, ἐκάναμε καλο-  
σύνη ποῦ ἐπῆραμε αὐτὴ τὴ μικρὴ...  
Κ' ἔπειτα θάχῃ συντροφικὰ καὶ ὁ Γεωργά-  
κης. . . θᾶνε ὅταν ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ.

\*

Καὶ πράγματι οὕτω ἐμεγάλωσαν.  
Εἶχον πολὺ ἀγαθὴν καρδίαν ἐκεῖνοι οἱ  
σύζυγοι. Δὲν ἔκαμνον οὐδεμίαν διακρίσιν  
μεταξὺ τῆς ταπεινῆς ὀρφνῆς καὶ τοῦ μο-  
νογενοῦς υἱοῦ των καὶ ἠγάπησαν τὴν μι-  
κρὰν εὐφυστάτην καὶ χαρίεσσαν Μαρίαν  
ὥσει ἦτο ἀληθῶς θυγάτριόν των.

Ἀλλῶς τε ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βαγιγιά  
δὲν ἐβράδυναν νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ἡ